matisk og efter objektive kriterier anvendes på kategorier af varer, uanset disses oprindelse. Den er følgelig en intern afgift i henhold til traktatens artikel 95.

2. Traktatens artikel 95, stk. 2, er til hinder for en forbrugsafgift, som rammer visse indførte frugter, såfremt den må antages at beskytte den indenlandske frugtproduktion. Bestemmelsen har nemlig til formål at opfange enhver form for indirekte afgiftsmæssig beskyttelse i tilfælde, hvor varer, uden at være lignende i den i stk. 1 angivne betydning, dog konkurrerer, selv om dette sker delvis, indirekte eller potentielt.

3. Traktatens artikel 95 omfatter alle varer med oprindelse i medlemsstaterne, herunder varer med oprindelse i tredjelande, som er bragt i fri omsætning i medlemsstaterne. En fortolkning af artikel 95, hvorefter bestemmelsen ikke omfatter varer, der er bragt i fri omsætning, vil føre til et resultat, der er i strid med såvel traktatens ånd, således som den er udtrykt i artiklerne 9 og 10, som dens opbygning, hvorefter handelspolitikken over for tredjelande henhører under Fællesskabets enekompetence, bortset fra de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger, der eventuelt kan træffes på de i artikel 115 angivne betingelser.

# RETSMØDERAPPORT
## i sag 193/85 *

### I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt »sagsøgeren«), et andelsselskab, hvis virksomhed består i bananmodning, indførte i perioden 2. august tot 12. november 1982 1 127 450 kg bananer til Italien. Bananerne havde oprindelse i Columbia, men var bragt i fri omsætning i Benelux-landene. I forbindelse med toldbehandlingen måtte sagsøgeren betale den forbrugsafgift på friske bananer, der i Italien blev indført ved lov nr. 986 af 9. oktober 1964. Afgiften, som oprindelig androg 70 LIT pr. kg, er siden steget og var på tidspunktet for de faktiske omstændigheder 525 LIT pr. kg. Sagsøgeren måtte således i alt betale 591 932 250 LIT i forbrugsafgifter for ovennævnte indførsler af bananer.

Sagsøgeren anlagde herefter sag ved Tribunale di Milano mod Amministrazione delle finanze dello Stato med påstand om tilbagebetaling af beløbet. Sagsøgeren gjorde gældende, at den pågældende afgift er i strid med EØF-traktatens artikler 9 og 12 og er en afgift med tilsvarende virkning som told, idet den medfører en tilsvarende forhøjelse af prisen på den indførte vare. Subsidiært, nemlig såfremt forbrugsafgiften måtte blive

* Processprog: Italiensk.

betragtet som en intern afgift, er den ifølge sagsøgeren ligeledes i strid med traktatens artikel 95. Sagsøgte i hovedsagen (herefter benævnt »sagsøgte«) har bestridt, at den pågældende afgift kan henføres til gruppen af afgifter med tilsvarende virkning som told, og har gjort gældende, at afgiften er lovligt opkrævet, også i forhold til traktatens artikel 95.

Ved kendelse af 17. januar 1985 udsatte Tribunale di Milano, første afdeling for civilsager, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 sagen, indtil Domstolen har truffet præjudiciel afgørelse vedrørende følgende spørgsmål:

»1) Er en afgift, som har betegnelsen forbrugsafgift ('imposta erariale di consomo'), og som formelt rammer både indførte og indenlandske varer, men som reelt kun opkræves af indførte varer, fordi der af klimatiske grunde ikke findes indenlandske varer (konkret bananer), en i medfør af EØF-traktatens artikler 9 og 12 forbudt afgift med tilsvarende virkning som told?

2) Eller må en sådan afgift antages at være en intern afgift i henhold til traktatens artikel 95, når forholdet er det, at den efter sin betegnelse rammer forbruget af varen og ikke dens indførsel, selv om afgiften faktisk opkræves i forbindelse med toldbehandlingen og kun rammer bananer og ikke andre former for frugt?

3) Såfremt afgiften må antages at være en intern afgift, er den da i strid med artikel 95, stk. 2, og derfor forbudt, fordi den vil kunne beskytte andre former for frugt, navnlig al indenlandsk frugt?

4) Finder artikel 95 i givet fald kun anvendelse på varer med oprindelse i EF-medlemsstaterne, eller omfatter den også varer i fri omsætning?

5) Såfremt EØF-traktatens artikel 95 ikke kan finde anvendelse på varer med oprindelse i tredjelande, vil da en afgift i strid med artikel 95, for så vidt angår varer fra medlemsstaterne, også være i strid med artikel III i GATT-overenskomsten, for så vidt den rammer varer fra stater, der er kontraherende parter i overenskomsten?«

Kendelsen er registreret på Domstolens Justitskontor den 21. juni 1985.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg af sagsøgeren ved advokat Wilma Viscardini Donà, Padova, den italienske regering ved lederen af Servizio del contenzioso diplomatico Luigi Ferrari Bravo, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Sergio Laporta, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Johannes Føns Buhl og Enrico Traversa, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

## II — Skriftlige indlæg

### A — *Første spørgsmål*

*Sagsøgeren* har anført, at besvarelsen af det første spørgsmål forudsætter, at også det

andet spørgsmål undersøges nærmere, idet den omstændighed, at en afgift betegnes som en afgift med tilsvarende virkning som told som omhandlet i EØF-traktatens artikler 9 og 12 normalt er en følge af, at den ikke kan betegnes på anden måde, herunder som intern afgift, jfr. artikel 95. Ifølge sagsøgeren har Domstolen gentagne gange fastslået, at afgifter, som særlig rammer indførte varer, men ikke indenlandsk fremstillede varer, er afgifter med tilsvarende virkning som told. Imidlertid har Domstolen aldrig udtalt, at forskelsbehandlingen skal vedrøre identiske varer, men derimod, at den også kan vedrøre lignende varer. Domstolen har i øvrigt anset sådanne varer som lignende, der er omfattet af den samme afgiftsmæssige, toldmæssige eller statistiske beskrivelse; sagsøgeren har i den forbindelse henvist til Domstolens dom af 4. april 1968 (Fink-Frucht, sag 27/67, Sml. 1965-1968, s. 509). Desuden har Domstolen bekræftet, at en afgift, der rammer en indført vare, hvor der ikke findes en identisk eller lignende indenlandsk vare, kun er en intern afgift, hvis den er et led i en generel intern afgiftsordning, der systematisk og efter objektive kriterier anvendes på kategorier af produkter, uanset disses oprindelse (forenede sager 2 og 3/69, Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, Sml. 1969, s. 49, sag 78/76, Steinike og Weinlig, Sml. 1977, s. 595, og sag 90/79, Kommissionen mod Frankrig, Sml. 1981, s. 283). Det kan derfor ikke hævdes, at en afgift, for at blive betragtet som en afgift med tilsvarende virkning som told, altid og nødvendigvis skal medføre en forskelsbehandling mellem indførte og identiske indenlandske varer. Det er tilstrækkeligt, at der er tale om forskelsbehandling af varer inden for én og samme kategori. Sagsøgeren har i den forbindelse henvist til Domstolens dom af 9. november 1983 (Kommissionen mod Danmark, sag 158/82, Sml. s. 3573).

Med hensyn til den foreliggende sag har sagsøgeren understreget, at afgiften uden forskel er pålagt indførte bananer og indenlandsk producerede bananer. Imidlertid produceres der ifølge sagsøgeren ikke bananer i Italien. Den omstændighed, at der ikke er nogen indenlandsk produktion, er imidlertid ikke tilstrækkelig til, at den pågældende afgift kan betegnes som en afgift med tilsvarende virkning som told, hvis den er et led i en generel intern afgiftsordning, der systematisk og efter objektive kriterier anvendes på alle varer inden for den samme afgifts- eller toldmæssige kategori. Bananer er henført til kapitel 8 i Den Fælles Toldtarif, hvor overskriften er »spiselige frugter; skaller af meloner og citrusfrugter«. Endvidere er frugter henført under flere forskellige toldpositioner, nemlig fra 08.01 til 08.12, mens skaller af meloner og citrusfrugter henhører under pos. 08.13. Nærmere bestemt er bananer henført under pos. 08.01, som omfatter samtlige tropiske frugter.

For så vidt angår spørgsmålet om moms, sondres der i italiensk lovgivning ikke mellem forskellige former for frugt. Bananer er imidlertid den eneste frugt i hele kategorien »spiselige frugter«, herunder frugterne under den konkrete position, som er pålagt forbrugsafgiften. Når der i Italien opretholdes en lav momssats for al frugt, uden nogen form for forskelsbehandling (hvilket åbenbart ville være i strid med traktatens artikel 95), og kun bananer pålægges en såkaldt forbrugsafgift, er resultatet dobbelt i den forstand, at indenlandsk produceret frugt ikke pålægges særlig høje afgifter, hvorved deres afsætning lettes, mens indførslen af bananer omvendt begrænses i betydelig grad. At dette har været formålet med afgiften, som i øvrigt suppleres af en kontingentering af importen og en systematisk henvisning til traktatens artikel 115, fremgår ifølge sagsøgeren af en skrivelse af 11. april 1972 fra Italiens Faste Repræsentation.

Sagsøgeren har bemærket, at betegnelsen »forbrugsafgift« alene har til formål at skjule, hvad afgiften egentlig er, nemlig en afgift, som i sig selv rammer importen, og som opkræves under dække af at være en intern afgift. Afgiften opkræves på indførselstidspunktet, uanset om bananerne afsættes til forbrug. Bananer skal modne i en vis periode, 5-6 dage, i særlige lagre. Hvis de i den periode fordærves og ikke længere kan afsættes, tilbagebetales afgiften ikke. Da afgiften desuden ikke tilbagebetales i tilfælde af genudførsel, er den ligeledes en afgift med tilsvarende virkning som told ved udførsel.

Sagsøgeren har foreslået, at det første spørgsmål, den nationale retsinstans har forelagt, besvares som følger:

»En afgift, som har betegnelsen forbrugsafgift, og som formelt rammer både indførte og indenlandsk producerede bananer, men som reelt kun opkræves af indførte bananer, fordi der af klimatiske grunde ikke findes indenlandsk producerede bananer, og som desuden ikke systematisk rammer alle former for frugter, uanset i hvilken stat de har oprindelse eller hvorfra de kommer, er en afgift med tilsvarende virkning som told, der er forbudt i henhold til EØF-traktatens artikler 9 og 12.«

*Den italienske regering* har anført, at begrebet afgift med tilsvarende virkning som told ikke omfatter afgifter, som inden for statens område uden forskel rammer lignende eller sammenlignelige indenlandske varer, eller som i det mindste — såfremt der ikke findes sådanne varer — er et led i en generel intern afgiftsordning. I dommen af 18. juni 1975 (IGAV mod ENCC, sag 94/74, Sml. s. 699) præciserede Domstolen imidlertid, at en afgift, som pålægges indenlandske og indførte varer, kan være en afgift med tilsvarende virkning som told, når den udelukkende er bestemt til at finansiere sådanne aktiviteter, som særlig kommer det pågældende indenlandske produkt til gode.

Efter den italienske regerings opfattelse følger det af de nævnte principper, at forbrugsafgiften ikke kan være en afgift med tilsvarende virkning som told, for det første fordi den uden forskel rammer den indførte og den indenlandske vare, og fordi sidstnævnte sælges på markedet, om end i begrænset mængde. For det andet anvendes afgiftsprovenuet ifølge den italienske regering ikke til et bestemt formål, idet den er en indtægt for staten på linje med statens øvrige indtægter og på samme måde som disse bidrager til at finansiere statens almindelige udgifter. Den omstændighed, at der opkræves afgift af varen med oprindelse i tredjelande, kan hverken antages at være i strid med traktatens artikel 12, som vedrører handelen med varer, som har oprindelse i en medlemsstat, eller med den fælles markedsordning for frugt og grønsager, da Rådets forordning nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager (EFT 1972 II, s. 423) ikke omfatter bananer henhørende (med andre eksotiske frugter) under pos. 08.01 i FTT (forordningens artikel 1, stk. 2). Den italienske regering har foreslået, at Domstolen besvarer det første spørgsmål med, at en afgift, som uden forskel rammer forbruget af en indført og en indenlandsk vare, ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told, men derimod må betegnes som en intern afgift.

*Kommissionen* har gjort gældende, at i henhold til Domstolens faste praksis er enhver økonomisk byrde, som pålægges ensidigt og rammer varerne på grund af, at de overskrider en grænse, uanset benævnelse eller opkrævningsmåde, og som ikke er told i egentlig forstand, en afgift med tilsvarende virkning som told som omhandlet i traktatens artikler 9 og 12, selv om den ikke har nogen diskriminerende eller beskyttende

virkning, og den afgiftsbelagte vare ikke konkurrerer med en indenlandsk produktion. Forholdet ville kun være et andet, hvis den pågældende afgift var betaling for en tjenesteydelse, der faktisk ydes importøren, og en betaling, som står i et rimeligt forhold til tjenesteydelsen, eller hvis den er et led i en generel intern afgiftsordning, som systematisk og efter samme kriterier anvendes på indenlandske og indførte varer. Kommissionen har gjort opmærksom på, at afgiften på bananer i Italien er én af en række særlige forbrugsafgifter, der indgår i gruppen af indirekte afgifter. Flere forskellige varer, både indførte og indenlandske, er omfattet af forbrugsafgiftsordningen, enten af afgiftspolitiske eller af budgetmæssige grunde; afgiftssatserne varierer, idet der ikke på fællesskabsplan er gennemført nogen harmonisering inden for området. Der produceres ganske vist bananer i Italien, men kun i ganske ubetydeligt omfang og kun på Sicilien. Blandt de afgifter, der i Italien er pålagt forbruget af forskellige varer, både indenlandske og indførte, rammer følgende tropiske varer: afgiften på kaffe og kakao samt bananer.

Kommissionen har i den forbindelse henvist til Domstolens dom af 3. februar 1981 (Kommissionen mod Frankrig, sag 90/79, Sml. s. 283), hvor Domstolen fastslog, at

»... at selv en afgift, der rammer et produkt indført fra en anden medlemsstat, hvor der ikke findes et identisk eller lignende indenlandsk produkt, ikke udgør en afgift med tilsvarende virkning, men en intern afgift i den i traktatens artikel 95 omhandlede forstand, såfremt afgiften er et led i en generel intern afgiftsordning, der systematisk og efter objektive kriterier anvendes på kategorier af produkter, uanset disses oprindelse.«

Domstolen tilføjede, at selv om en eventuel indenlandsk produktion er yderst begrænset, betyder dette ikke nødvendigvis, at en afgift må betragtes som en afgift med tilsvarende virkning som told.

I den foreliggende sag er det ikke let at afgøre, om den forbrugsafgift, der i Italien er pålagt bananer og bananprodukter, skal vurderes på grundlag af traktatens artikler 9 og 12 eller traktatens artikel 95. For det første er antallet af tropiske produkter, som i Italien er afgiftsbelagte, relativt begrænset, og for det andet er antallet af tropiske produkter, som indføres i betydelige mængder og som derfor spiller en rolle på markedet, relativt beskedent.

Kommissionen er således tilbøjelig til at mene, at afgiften skal vurderes på grundlag af det i traktatens artikel 95 indeholdte forbud mod diskriminerende interne afgifter.

B — *Andet spørgsmål*

*Sagsøgerens* bemærkninger til det andet spørgsmål er indeholdt i sagsøgerens bemærkninger til det første spørgsmål.

*Den italienske regering* har bemærket, at de nedenfor anførte betragtninger vedrørende det fjerde spørgsmål også vedrører det andet og tredje spørgsmål, da det — såfremt der ikke af artikel 95 kan udledes et kriterium for, hvornår en intern afgift på varer, der er bragt i fri omsætning, vil være forenelig med de fællesskabsretlige grundsætninger — er uden mening at rejse det spørgsmål, om den pågældende afgift eventuelt er uforenelig med den nævnte artikels stk. 1 og

2. Den italienske regering har dog subdidiært fremført følgende bemærkninger.

Artikel 95, stk. 1, kan ikke antages at være overtrådt, blot fordi forbrugsafgiften ikke var pålagt de øvrige indenlandsk producerede frugter.

Efter den italienske regerings opfattelse synes det ligeledes at fremgå af den ordning, der blev indført ved ovennævnte forordning nr. 1035/72, at bananer (som henhører under en særlig toldposition) og italiensk producerede frugter ikke kan antages at være lignende varer.

*Kommissionen* har anført, at den italienske forbrugsafgift på friske og tørrede bananer for så vidt angår bananer fra de øvrige medlemsstater, hvor der findes en bananproduktion, det vil i praksis sige bananer fra de franske Oversøiske Departementer — er en afgift, der skal bedømmes efter kriterierne i EØF-traktatens artikel 95. Efter Kommissionens opfattelse er afgiften i strid med den nævnte artikel.

C — *Tredje spørgsmål*

*Den italienske regering* har anført, at dens bemærkninger til det fjerde spørgsmål også omfatter dens bemærkninger til det tredje spørgsmål, men har dog subsidiært fremsat følgende bemærkninger.

Formålet med artikel 95, stk. 2, er at undgå en forskelsbehandling af varer, som kan substituere hinanden, og som derfor konkurrerer indbyrdes, om end kun potentielt, selv om de objektivt set er forskellige. Forbrugsafgiften på bananer (både indenlandsk producerede og indførte) vil udelukkende kunne begunstige den indenlandske produktion af spiselige frugter (æbler, pærer osv.), men ikke de øvrige medlemsstaters produktion af sådanne spiselige frugter. Afgiften er derfor ikke omfattet af forbudsbestemmelsen i artikel 95, stk. 2, da den afgift, der rammer den pågældende vare, gunstigt påvirker hele Fællesskabets produktion (og ikke kun den indenlandske produktion) af varer, som må antages at kunne substituere den.

*Kommissionen* har anført, at den pågældende forbrugsafgift næsten udelukkende rammer en indført vare. Afgiften rammer derimod så lidt som nogen anden tilsvarende eller lignende italiensk afgift indenlandsk producerede frugtsorter. En sådan afgiftsmæssig forskellig behandling af bananer på den ene side og anden frugt på den anden side er efter Kommissionens opfattelse en overtrædelse af traktatens artikel 95, idet bananer og de øvrige spiselige frugter åbenbart er »lignende« varer.

Kommissionen har i den forbindelse henvist til Domstolens praksis, navnlig dommene af 27. februar 1980 [1] med hensyn til fortolkningen af begrebet »lignende varer« i traktatens artikel 95, stk. 1. Til den foreliggende sag har Kommissionen anført, at

a) bananer og andre typisk italienske frugtsorter alle er landbrugsvarer, der produceres på grundlag af samme dyrkningsmetode, ligesom der i alle tilfælde er tale om »frugter« eller vegetabilske produkter, som fremkommer efter bestøvning af blomsten;

b) bananer og andre spiselige frugter frembyder ensartede egenskaber og tjener samme behov hos forbrugerne;

1 — Sag 168/78, Kommissionen mod Den franske Republik, Sml 1980, s. 347, sag 169/78, Kommissionen mod Den italienske Republik, Sml. 1980, s 385, sag 170/78, Kommissionen mod Det forenede Kongerige, Sml 1980, s. 417, og sag 171/78, Kommissionen mod kongeriget Danmark, Sml 1980, s 447

c) bananer, selv om de ikke er »helt identiske« med æbler, pærer, ferskener og andre frugter, der produceres i betydelige mængder i Italien, er tilsvarende eller »lignende« varer og utvivlsomt »sammenlignelige, set i forhold til anvendelsen« endog »i høj grad sammenlignelige« med de typiske ovenfor nævnte indenlandske frugtsorter, og at

d) det, selv om der som i sag 148/77 (dom af 10. oktober 1978, H. Hansen Jun. & O. C. Balle GmbH & Co. mod Hauptzollamt Flensburg, Sml. s. 1787) er tale om produkter, »som stammer fra områder uden for den europæiske klimazone« (som f. eks. visse franske Oversøiske Departementer), ikke ved sammenligningen mellem bananer og italiensk produceret frugt er muligt at konstatere de »sammenligningsvanskeligheder«, som Domstolen fremhævede i dommen i Hansensagen, hvilken også medførte en sammenligning mellem et typisk produkt fra de franske Oversøiske Departementer, nemlig rom, og tilsvarende alkoholholdige drikkevarer fremstillet inden for Fællesskabet.

Kommissionen har gjort gældende, at den særlige afgiftsbyrde på bananer alene, dvs. en ren importvare, er en forskelsbehandling i strid med traktatens artikel 95, stk. 1.

D — *Fjerde spørgsmål*

Ifølge *den italienske regering* bør det fjerde spørgsmål besvares med, at artikel 95 udelukkende finder anvendelse på varer med oprindelse i EF-medlemsstaterne og ikke omfatter varer i fri omsætning. I traktatens artikel 9, stk. 2, er angivet, hvilke bestemmelser i Afsnit I (i traktatens Anden del) der ikke alene finder anvendelse på varer med oprindelse i medlemsstaterne, men også på varer fra tredjelande, som er bragt i fri omsætning. Derimod er der ikke nogen tilsvarende bestemmelse i traktaten, hvorefter også reglen i artikel 95 og de øvrige bestemmelser om Fællesskabets politik i traktatens Tredje del kan udvides til også at omfatte varer i fri omsætning.

Ifølge den italienske regering bør man desuden hæfte sig ved, at artikel 95 vedrører »indenlandske varer« og »varer fra andre Medlemsstater«, og at den således vedrører varer »med oprindelse i« et EF-land (da en vare, som stammer fra én af medlemsstaterne, men som har oprindelse i et tredjeland, i traktaten defineres som en vare i fri omsætning).

Artikel 95 er en af de bestemmelser, hvorved det søges sikret, at »konkurrencen inden for Fællesmarkedet ikke fordrejes« [(jfr. traktatens artikel 3, litra f)], hvilket ud fra et systematisk synspunkt fremgår af, at artiklerne 95-99 er anbragt direkte i forlængelse af konkurrencereglerne.

Ifølge Domstolens praksis supplerer artikel 95 og artikel 12 om ophævelse af alle toldskranker mellem medlemsstaterne hinanden. Intet i traktaten hjemler mulighed for at udvide princippet om national behandling til også at omfatte varer i fri omsætning. Beskyttelsen af EF-varer mod konkurrence fra lignende varer med oprindelse i tredjelande sikres dels ved Den Fælles Toldtarif, dels ved bi- eller multilaterale aftaler indgået af Fællesskabet.

*Kommissionen* har anført, at traktaten med hensyn til samhandelen med tredjelande ikke for så vidt angår de interne afgifter

indeholder en bestemmelse svarende til artikel 95, hvorfor denne kun omfatter varer med oprindelse i medlemsstaterne. Reglerne i artikel 95 finder ikke anvendelse på varer med oprindelse i et tredjeland, selv om de har været bragt i fri omsætning i en EF-medlemsstat og derefter genudføres til en anden medlemsstat, idet der dog eventuelt kan være indgået særlige aftaler mellem Fællesskabet og det land, hvor en nærmere angiven vare har oprindelse.

E — *Femte spørgsmål*

Den *italienske regering* har henvist til, at Domstolen tidligere har fastslået, at GATT-overenskomsten ikke kan tillægge private rettigheder, der kan gøres gældende ved domstolene. Den har anført, at en række lande (i den foreliggende sag Colombia) har tiltrådt overenskomsten ved en »Midlertidig Protokol«, hvorfor de ikke kan betragtes som kontraherende parter som nævnt i artikel III.

Formålet med traktatens artikel 95 og dennes rækkevidde på den ene side og GATT-overenskomstens artikel III på den anden er ikke de samme, idet baggrunden for de respektive bestemmelsers anvendelse er forskellig, da GATT-overenskomsten ikke indebærer en toldunion. Det må her understreges, at GATT-overenskomstens artikel III, paragraf 2, kun vedrører spørgsmålet om afgifter på »lignende« varer (i forhold til indenlandske varer), og at den ikke indeholder en til traktatens artikel 95, stk. 2, svarende bestemmelse, som må antages at omfatte varer, der objektivt set er forskellige, men som dog indbyrdes konkurrerer.

Den italienske regering bemærker, at hensynet bag GATT-overenskomstens artikel III, paragraf 2, er at undgå, at der uanset opfyldelse af kravet om, at den indenlandske vare og den »tilsvarende« indførte vare er pålagt samme afgift, opstår den situation, at den indførte vare i sidste instans udsættes for forskelsbehandling i kraft af de konkrete gennemførelsesbestemmelser vedrørende de interne afgifter. Dette vedrører imidlertid »tilsvarende« (indenlandske og indførte) varer, som derfor direkte konkurrerer, og som der særligt sigtes til i artikel III, paragraf 2, hvis rækkevidde og betydning, der i væsentlig grad adskiller sig fra traktatens artikel 95, nærmere uddybes af de »Noter og Supplerende Bestemmelser«, der findes i Tillæg I til Den Almindelige Overenskomst. Heri hedder det med hensyn til artikel III, paragraf 2, at en skat, der er i overensstemmelse med den første sætning i paragraf 2, kun skal anses for at være i strid med bestemmelserne i paragraffens anden sætning i tilfælde, hvor der hersker konkurrence mellem på den ene side den beskattede vare og på den anden side en direkte konkurrerende vare eller en vare, der kan erstatte den førstævnte vare, som ikke er beskattet på lignende måde. Den italienske regering har foreslået det femte spørgsmål besvaret med, at en intern afgift, der er i strid med bestemmelserne i traktatens artikel 95, alligevel kan være i overensstemmelse med GATT-overenskomstens artikel III med hensyn til varer, der ikke direkte konkurrerer.

*Kommissionen* har bemærket, at i henhold til Domstolens faste praksis bør spørgsmålet om, hvorvidt visse bestemmelser i GATT-overenskomsten, herunder dens artikel III vedrørende ikke-diskriminerende behandling med hensyn til indenlandske skatter på varer fra en part i GATT-aftalerne, besvares benægtende. Domstolen har begrundet sine afgørelser i overvejelser vedrørende systemet i GATT-overenskomsten, der hviler på princippet om forhandlinger på basis af gensidighed og gensidige fordele og karakteriseres af meget smidige bestemmelser.

*Sagsøgeren* er ikke fremkommet med bemærkninger til det tredje, fjerde og femte spørgsmål.

## III — Svar på Domstolens spørgsmål

Under den mundtlige forhandling den 17. juni 1986 anmodede Domstolen den italienske regering om at fremlægge konkrete oplysninger vedrørende den omtvistede forbrugsafgift på indenlandsk producerede bananer.

Den italienske regering svarede ved skrivelse af 25. juli 1986, som indgik til Domstolens Justitskontor den 31. juli s.å.

Det fremgår heraf, at den italienske bananproduktion i perioden 1982-1985 androg 110-120 tons pr. år.

Den italienske regering har fremhævet, at provenuet af den omtvistede afgift uden videre kan beregnes på grundlag af afgiftssatsen, således som den er fastsat i artikel 3 i lovdekret nr. 688 af 30. september 1982.

T. F. O'Higgins
Refererende dommer